

و رُوِيَ أَنَّهُ كَانَ فِي الْكَنْزِ الَّذِي
حَفِظَهُ اللَّهُ تَعَالَى لِلْعُلَمَاءِ مَكْتُوبٌ

عَجِبْتُ لِمَنْ أُيَقِنَ بِالْمَوْتِ كَيْفَ
يَفْرَحُ وَيَضْحَكُ

وَ عَجِبْتُ لِمَنْ أُيَقِنَ بِالْحِسَابِ كَيْفَ يُذْنِبُ

وَ عَجِبْتُ لِمَنْ أُيَقِنَ بِالْقَدَرِ كَيْفَ يَحْزَنُ

وَ عَجِبْتُ لِمَنْ عَرَفَ الدُّنْيَا وَ تَقَلَّبَهَا بِأَهْلِهَا
كَيْفَ يَطْمَئِنُّ عَلَيْهَا

امام رضا علیه السلام می فرمایند:

در آن گنجی که خدا برای دو کودک یتیم حفظ و نگهداری می کرد (که در داستان حضرت موسی و حضرت خضر در سوره کهف آیات ۶۰ تا ۸۲ آمده است) نوشته بود:

۱، در شگفتیم از کسی که یقین به مرگ دارد چطور می خندد و شادمان است،

۲، در شگفتیم از کسی که یقین به قیامت دارد چطور معصیت می کند،

۳، در شگفتیم از کسی که یقین به مقدرات الهی دارد چرا غمگین و افسرده خاطر است،

۴، در شگفتیم از کسی که دنیا و دگرگونی او را میداند چطور مطمئن به آن میباشد